

Búcsúztató

Tisztelt Gyászoló Család!

Tisztelt Gyászoló Katonatársak, Munkatársak, Ismerősök és Barátok!

Hölgyeim és Uraim!

Mély megrendüléssel és fájó szívvel vagyunk itt, hogy végső búcsút vegyünk dr. Lindner Miklós nyugállományú altábornagy Úrtól, a híradó szolgálat korábbi és számunkra örökös tiszteletbeli főnökétől, a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület és a Híradó Tagozat örökös tiszteletbeli elnökétől, a Nemzeti Közsolgálati Egyetem címzetes egyetemi tanárától.

Tisztelt Altábornagy Úr, Kedves Miklós!

Amikor utoljára beszéltünk telefonon elköszöntél tőlem. Sietve tiltakoztam, hogy nem, nem, még fogunk találkozni és beszélgetni. Sajnos Neked lett igazad. Már nem mondhatom el még egyszer, hogy milyen nagy megtiszteltetés volt számomra, számunkra, hogy a vezetésed alatt szolgálhattunk, hogy milyen sokat tanultunk Tőled hazaszeretetből, a híradó szakma feltétlen szeretetéből, követelménytámasztásból és

emberségből. Nem feledjük a híradószolgálat, a katonai híradás fejlesztése érdekében végzett kiemelkedő munkásságod, magasfokú felkészültséged, vezetőképességed, bajtársiasságod, a híradóállományról való gondoskodásod, segítőkészséged, a fiatal pályakezdekők támogatását, az irántunk megnyilvánuló bizalmat. Példaképünk voltál és maradsz. Hiányozni fognak bölcs tanácsaid, a közvetlen beszélgetések, a szolgálat alatti eseményekről mély átéléssel és humorral előadott anekdotáid.

Közismert volt, hogy mennyire szeretted a családot, drága feleséged, Csöpike nénit, fiadat Miklóst, feleségét Jutkát, a rajongásig imádott unokáid, Csabát és Tamást. Nagy szeretettel és odaadással vezetted tágabb családot, a híradók nagy családját is. Különös figyelmet fordítottál a fiatal tehetséges híradó tisztek pályafutására, hangsúlyozva, hogy a híradó szakma nem tűri a sztárokat, a percmembereket. Mindig büszkén említetted, hogy a híradószolgálatról 1990 után többeket a Magyar Honvédség és a NATO vezető beosztásiba helyeztek, 12 híradótiszt vehette át tábornoki kinevezési oklevelét, két híradótiszt ezredesként Magyar Honvédség szintű vezető beosztást töltött be.

Tisztelt Gyászoló! Dr. Lindner Miklós nyugállományú altábornagy Úr 1932. március 21-én született Budapesten, egyszerű család gyermekeként. 6 éves koráig nagyszüleinél Aradon élt. 1947-ben színjelesen elvégezte az általános iskola elődjét, az elemi iskola 8. osztályát. Továbbtanulására nem volt anyagi fedezet. 1949. április 1-jén vonult be a Magyar Néphadsereg 1/II. lövész zászlóaljához Tolnára. A nehéz gyerekkor után egy rendkívül sikeres katonai pálya kezdődött. Rövid, 6 hónapos csapatszolgálat után elvégezte a Híradó Tiszti Iskolát, 1950-ben alhadnagyként vették hivatásos állományba. A 25. vadászpilóta-hadosztálynál, Szentkirályszabadján szakaszparancsnoki beosztásba helyezték, de az önálló repülő műszaki zászlóalj újoncainak alapkiképzésével foglalkozott. Soron kívül hadnaggyá léptették elő, majd a Híradó Tiszti Iskolára vezényelték alosztályparancsnoki tanfolyamra. Közben megnősült, ezért Budapestre kérte magát. 1951. október 1-jétől hadnagyként, majd 1954-től főhadnagyként a 43. híradóezrednél a vezérkar tábori főhírközpontját telepítő központszázad parancsnoka, majd 1957. április végétől zászlóaljparancsnok-helyettes. Fél évvel később, decembertől századosként, mára Zrínyi Miklós Katonai Akadémia hallgatója, melynek elvégzése után 1960. november közepétől a Magyar Néphadsereg Vezérkar Híradó Csoportfőnökség hadműveleti főtisztje. Itt híradó hadműveleti és táboripostakérdésekkel foglalkozott. 1961 augusztusától Budapesten az 5. Hadsereg törzsében vezetékes főtisztí beosztást töltött be. 1962-ben őrnaggyá léptették elő. 1963-tól a Székesfehérvárra költözött hadseregparancsnokság híradófőnök-helyettese, 1971-től híradófőnöke volt. Közben elvégezte a Zrínyi Miklós Katonai Akadémia hadműveleti tanfolyamát. 1966-tól alezredes, 1973-tól ezredes.

1975-ben átvette a Magyar Néphadsereg híradófőnöki beosztását. Ekkor kezdődött az az időszak, amit a híradószolgálat aranykorának neveznek. A híradó szakcsapat a korabeli szóhasználat szerint „elit fegyvernemmé” vált. A szolgálat tevékenységét – mind vezetői, mind végrehajtói szinten – nagyra értékelték. Érdemeit elismerve 1979. szeptember 29-én vezérőrnaggyá nevezték ki. A Vezérkar átalakítását követően 1990. február 1-től a Magyar Honvédség híradó és automatizálási csoportfőnöke az 1990. december 1-jei nyugállományba vonulásáig. Ezt követően a Kincstári Vagyon Igazgatóságnál, mint híradástechnikai csoportvezető még 14 évet dolgozott.

Parancsnokai, előjárói jól felkészült, magasfokú szakmai és általános műveltséggel rendelkező, határozott, követelménytámasztó, operatív, kezdeményező, gyakorlatias híradó tisztnak jellemezték. A Magyar Néphadsereg híradófőnökeként és a Magyar Honvédség csoportfőnökeként eredményesen, nagy hozzáértéssel irányította a bonyolult, nagyvolumenű híradó beruházásokat, a hadászati és a honi légvédelemi hírszisztem telepítését, üzembehelyezését, a híradó eszközök fejlesztését. Vezetésével épült ki az MN távhívó hálózata, a területi hírközpontok rendszere és a Magyarországon akkor legkorszerűbb digitális mikrohullámú hírhálózat. 15 év alatt 151 híradó, repülésirányító és rádióelektronikai eszköz rendszeresítésére került sor. A konfliktusokat hazai és nemzetközi viszonylatban is felvállalva mindig az ország és a híradószolgálat érdekeit képviselte. Szolgálati ideje alatt számos kitüntetésben és elismerésben részesült. Elvégezte a Puskás Tivadar Távközlési Technikumot, 1979-től a hadtudományok kandidátusa, 1980-ban műszaki doktori címet szerzett. Aktívan részt vett a tudományos életben. Kb. 40, a

vezetéssel, illetve a híradással kapcsolatosan cikket, tanulmányt írt. 1988-ban az EFE troposzféra hírrendszer 3 magyar objektumának optimális, költséghatékony földfelszíni létesítésének kidolgozásáért a „Stromfeld Aurél Díj” tulajdonosa lett. Több cikluson át tagja volt a Honvédelmi Minisztérium Tudományos Kollégiumának, a Magyar Tudományos Akadémia Hadtudományi Szakbizottságának, és az Interkozmosz Tanács Űrtávközlési Szakbizottságának.

Nyugállományba helyezése után minden energiáját a híradó nyugállományúakkal való foglalkozásnak szentelte. Szorgalmazta és tevékenyen vett részt az idős vagy beteg híradó bajtársak segítésében. Segítő szándéka kifejezésre jutott az özvegyeknél, a hozzátartozóknál, amikor a végső búcsúzásnál és azt követően is mellettük állt.

Hosszú időn át volt a Budapesti Nyugállományúak Klubja, Híradó Tagozatának elnöke. 1998-ban 28 társával megalapította a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesületet. 2006-ban részese volt a Puskás Tivadar Híradó Bajtársainkért Alapítvány megalakításának. Közösségi és szakmai munkája elismeréseként 2007-ben altábornaggyá léptették elő. Élete, munkássága, a közösség iránti elkötelezettsége mindannyiunk számára követendő példa. Egész élettevékenységét behatárolta a fiatalok számára olvasott mondat: „Mosoly nélkül félisten lehetsz, de egész ember soha”.

Kedves Miklós!

Soha nem felejttem el, amikor 2004. március 16-án az MH Híradó Parancsnokság Főhírközpont 2. Hírközpontjában könnybe lábadt szemmel kapcsoltad le az ARF-102 analóg telefonközpontot, mely a híradó szakma iránti mérhetetlen szeretetedet jelképezte.

Akkor a digitális kapcsolástechnikára történő átállással a korábbi analóg hálózattól búcsúztunk.

Most Tőled búcsúzunk!

Búcsúzik tőled fiad, Miklós, a felesége Jutka, unokáid Csaba és Tamás, felesége Angi, Margit húgod és családja, a Géczy család, barátok, ismerősök, a híradószolgálat volt és jelenlegi tagjai.

Kérünk, vedd át a mennyei híradók parancsnokságát és féltő gonddal tekints le ránk és kísérd utunkat!

Tisztelt Altábornagy Úr! Kedves Miklós! Nyugodj békében!

Mikita János nyugállományú mérnök altábornagy

Ui.: A temetésen elhangzott búcsúztató a család hozzájárulásával változtatás nélkül jelenik meg!